

Arrest

nr. 63 931 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 april 2011 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 maart 2011, op diezelfde dag aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 september 2005 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 16 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Verzoekster stelt hiertegen een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 20 september 2006 wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 17 januari 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing stelt verzoekster op 2 februari 2010 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 15 juni 2007, bij arrest nr. 88, bevestigt de Raad de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 24 oktober 2007 wordt ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, uitgevaardigd. Dit bevel wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 november 2007.

Op 8 januari 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 29 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 1 december 2008 aan verzoekster ter kennis gebracht. Op diezelfde datum wordt aan verzoekster eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 16 december 2008 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 5 december 2009 geactualiseerd.

Op 30 september 2010 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster mee dat zij in het bezit zal worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig voor één jaar, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B die dient te worden aangevraagd door de werkgever.

Op 10 februari 2011 wordt de arbeidsvergunning aan de werkgever van verzoekster geweigerd en wordt de arbeidskaart B aan verzoekster geweigerd.

Op 16 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 april 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2008 werd ingediend en op 05.12.2009 geactualiseerd werd door :

A.(…), M.(…) (R.R.: (...))
nationaliteit: Nepal
geboren te K.(…) op (...)
adres: N.(…), (...) 2060 ANTWERPEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze

instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 30.09.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 10.02.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Het feit dat betrokkene sinds september 2005 in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is en in het verleden reeds gewerkt heeft (toen ze in het bezit was van een arbeidskaart C), goeie contacten heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarde van het ontvangen van een arbeidskaart B. Deze elementen kunnen dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen heeft ondervonden met anderen sinds haar aankomst in België en nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 06.09.2005 die werd afgesloten op 15.06.2007 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 1 jaar en 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

(...)"

Op 14 maart 2011 wordt aan verzoekster een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 15/06/2007.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 24/10/2007. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 2007 en 1 december 2008. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door de verzoekster, dat voormelde bevelen van 6 november 2007 en 1 december 2008 niet werden aangevochten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dienvolgens definitief zijn, zodat deze principieel uitvoerbaar zijn. Bovendien blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoekster enig verblijfsrecht werd toegekend na het uitvaardigen van deze bevelen, hetgeen zou toelaten te besluiten dat de verweerde de bedoeling had om deze bevelen uit het rechtsverkeer te laten verdwijnen.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie verzoekster niet en levert voor haar geen nut op, omdat de verweerder de bevelen om het grondgebied te verlaten van 6 november 2007 en 1 december 2008 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekster geen wettig belang heeft bij het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 maart 2011 (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Verzoekster heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel. De vordering tot nietigverklaring ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 maart 2011 is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Verzoekster haar regularisatieaanvraag werd geweigerd. De aanvraag van mevrouw werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De reden van de beslissing:

(...)

Op 14.03.2011 kreeg zij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom zij beroept aantekent.

*Op 15.12.2008 diende de vorige raadsman van verzoekster een regularisatieaanvraag in in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op basis van humanitaire redenen werd gevraagd om verzoekster te regulariseren. Verzoekster verbleef hier immers al sinds september 2005, was geïntegreerd, had een blanco strafregister, volgde een cursus maatschappelijke integratie, leerde Nederlands, was werkbereid, zij bouwde verscheidene contacten op en hoopte in het kader van artikel 8 van het EVRM van deze contacten te kunnen blijven genieten.*

Op 05.12.2009 richtte de vorige raadsman van verzoekster een schrijven naar dienst vreemdelingenzaken ter actualisering en werden volgende documenten gevoegd:

- *Paspoort, bewijs identiteit*
- *Bewijs hangende asielprocedure*
- *Bewijs aankomst in België in 2005 — asielprocedure.*

- *Maatschappelijke oriëntatie*
- *Kennis Nederlands*
- *Tewerkstelling voor de periode dat verzoekende partij mocht werken tijdens de asielpcedure*
- *aanbevelingsbrieven*

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en niet zorgvuldig werd genomen.

In de aanvraag van verzoekster dd. 15.12.2008 werd verwezen naar artikel 8 van het EVRM en rechtspraak van de raad van state.

Op geen enkele wijze werd in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 8 van het EVRM of deze rechtspraak van de raad van State zodat verzoekster zich dan ook vragen stelt of met deze elementen wel werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Minstens werd hieromtrent niets gemotiveerd zodat de bestreden beslissing een schending is van de materiële motiveringsverplichting zoals vervat in de wet van 29.07.1991.

De bestreden beslissing laat eveneens na te verwijzen naar de brief van de vorige raadsman van verzoekster waarbij bijkomende stukken werden gevoegd. Minstens werd hieromtrent niets gemotiveerd.

Verzoekster stelt zich dan ook vragen bij de wijze van behandeling van haar dossier en meent dan ook dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting.

Het is niet afdoende te verwijzen naar de voorwaarden/criteria in de instructie van 19.07.2009 om de aanvraag tot regularisatie van verzoekster af te wijzen.

Immers de bestreden instructie werd zoals dienst vreemdelingenzaken het zelf aangeeft vernietigd dus verzoekster haar aanvraag kan niet geweigerd worden op basis van het feit dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in criterium 2.8 B van de instructie zodat de bestreden beslissing niet correct en afdoende werd gemotiveerd.

Een regularisatieaanvraag dient immers individueel beoordeeld te worden in het kader van artikel 9 bis en niet louter in het kader van de instructie. Dit heeft dienst vreemdelingenzaken ten onrechte wel gedaan.

Immers indien men de bestreden beslissing erop naleest, heeft men de indruk dat verzoekster enkel geregulariseerd kan worden indien zij volledig voldoet aan de criteria van de instructie.

Dit is niet wettelijk en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Er is geen enkele wettelijke basis om verzoekster om die redenen te weigeren. Immers in feite beoordeelt dienst vreemdelingenzaken de aanvraag van verzoekster strenger dan voorzien als in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet voorziet deze voorwaarden immers niet om geregulariseerd te worden.

Dit is in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

In feite voegt dienst vreemdelingenzaken voorwaarden toe aan artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een instructie kan geen strengere voorwaarden opleggen dan een wet.

Dit is niet wettelijk, reden waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

De instructie kan geen strengere voorwaarden opleggen dan artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De motivering van dienst vreemdelingenzaken steunt zich geheel op deze instructie of past nog steeds deze voorwaarden toe hoewel zij geen enkele juridische grondslag hebben en in feite een strengere toepassing zijn van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster ziet niet in waarom haar elementen van integratie zoals het feit dat zij geïntegreerd is, Nederlands leert en spreekt, zij een cursus maatschappelijke integratie heeft gevolgd, werkbereid is en in het verleden reeds gewerkt heeft (toen ze in het bezit was van een arbeidskaart c), goeie contacten heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap en getuigenverklaringen voorlegt geen elementen vormen of gronden om geregulariseerd te worden.

Het is toch de bedoeling van de wetgever geweest dat iedere regularisatieaanvraag individueel wordt beoordeeld.

Dit is in casu niet het geval. Minstens blijkt niet dat er een afweging werd gemaakt in het dossier van verzoekster, minstens is dit niet afdoende gemotiveerd.

Immers het is niet afdoende om in de beslissing te motiveren dat verzoekster niet voldoet aan de criteria van de instructie van 19.07.2009 en om die reden haar regularisatieaanvraag te weigeren. Er dient ook werkelijk een afweging te gebeuren wat in casu niet uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden.

Het enige dat men kan nakijken is dat dienst vreemdelingenzaken de aanvraag van verzoekster getoetst heeft aan de voorwaarden van de instructie doch dit is absoluut niet afdoende.

De instructie werd immers vernietigd en bovendien voegt het voorwaarden toe aan die niet wettelijk bepaald zijn.

Deze criteria/voorwaarden hebben geen enkele wettelijke basis zodat het niet wettelijk is de aanvraag van verzoekster op deze manier te weigeren.

Dienst vreemdelingenzaken stelt: Het feit dat betrokkene sinds september 2005 in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn, een cursus maatschappelijke integratie heeft gevolgd, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is en in het verleden reeds gewerkt heeft (toen ze in het bezit was van een arbeidskaart c), goeie contacten heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarde van het ontvangen van een arbeidskaart B. Deze elementen kunnen niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Er wordt immers op geen enkele wijze afdoende gemotiveerd waarom het feit dat betrokkene geïntegreerd is, Nederlands leert en spreekt, een cursus maatschappelijke integratie en werkbereid is niet weerhouden kan worden om in aanmerking te komen voor regularisatie.

Op geen enkele wijze werd een afweging gemaakt van deze elementen, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Louter verwijzen naar de voorwaarden in de instructie van 19.07.2009 om deze elementen af te wijzen is kennelijk onredelijk en een schending van de materiële motiveringsverplichting omdat dienst vreemdelingenzaken in feite voorwaarden oplegt ter regularisatie hoewel deze niet zijn opgenomen in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en aldus dvz strengere voorwaarden oplegt aan verzoekster dan de wet.

Dit ten onrechte.

Dienst vreemdelingenzaken had dienen te motiveren waarom deze elementen niet afdoende zijn om geregulariseerd te worden.

Een loutere opsomming, zoals gegeven in de bestreden beslissing, is niet afdoende. In feite is dit een loutere stijlformule.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (Rv.St. nr.101.624, 7 december 2001)

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster ontvankelijk, doch ongegrond is. In de bestreden beslissing wordt nader gemotiveerd dat niettegenstaande de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich ertoe engageert om de criteria van de vernietigde instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid te blijven toepassen. Vervolgens verduidelijkt de gemachtigde van de staatssecretaris in de motivering van de bestreden beslissing waarom verzoekster niet in aanmerking komt voor een regularisatie op basis van het criterium 2.8B van de voormelde instructie. Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat verzoekster qua verblijfsduur in aanmerking komt maar dat blijkt dat de aanvraag van betrokkene voor het bekomen van een arbeidskaart B werd geweigerd. Verder motiveert verweerder dat de door verzoekster aangehaalde elementen inzake integratie niets afdoen aan de voorwaarden die worden gesteld met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009. Verweerder stelt bovendien dat alle vreemdelingen die in België verblijven worden geacht zich te houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. In de bestreden beslissing wordt vervolgens verwezen naar de asielprocedure van verzoekster, die naar oordeel van verweerder niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Tot slot stelt verweerder dat verzoekster zelf verkoos geen gevolg te geven aan de reeds uitgevaardigde bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekster verblijft sindsdien illegaal op het grondgebied.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen,

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster bekritiseert de motivering waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen, zodat *in casu* is voldaan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster meent echter dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), noch omtrent de brief van de vorige raadsman van verzoekster waarbij bijkomende stukken werden gevoegd. Verzoekster meent aldus in de onmogelijkheid te zijn geweest om na te gaan of verweerder bij de beoordeling van haar aanvraag om machtiging tot verblijf wel rekening heeft gehouden met deze elementen aangezien verweerder enkel nagaat of verzoekster in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf op basis van de vernietigde instructie zonder aan te geven waarom de andere elementen die door verzoekster werden aangehaald niet kunnen worden weerhouden om haar een machtiging tot verblijf toe te kennen. In wezen stelt verzoekster dat de bestreden beslissing niet 'afdoende' werd gemotiveerd. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier, wat samenhangt met de toetsing van de door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motivering.

In zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, benadrukt de Raad dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht dient *in casu* onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen, waaronder de *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.”*

In casu betwist verzoekster de mogelijkheid van verweerder om toepassing te maken van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoekster levert immers kritiek op de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat zij niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf op basis van criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Verzoekster stelt dat zelfs al mocht ze niet in aanmerking komen voor een machtiging tot verblijf op basis van de cumulatieve voorwaarden van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, dit nog niet per definitie zou betekenen dat verzoekster niet in aanmerking zou komen voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De voormelde instructie werd vernietigd omdat de instructie geen ruimte meer toeliet voor appreciatie, doordat meteen was voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de vreemdelingenwet, wanneer werd voldaan aan de

in de instructie opgenomen criteria en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. *In casu*, dient er op gewezen te worden dat de bestreden beslissing echter geen beslissing is houdende de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.

Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerder inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door verweerder. Uit de overwegingen van voormeld vernietigingsarrest van de Raad van State kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. Zoals hiervoor reeds werd aangegeven, beschikt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Het staat verweerder vrij om binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid die hij put uit artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan hij een machtiging tot verblijf toekent. Zoals hiervoor gesteld dienen de gehanteerde criteria objectief te zijn, daar een ruime discretionaire bevoegdheid echter niet betekent dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het raam van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan verweerder geen willekeur, noch een schending van artikel 9*bis* worden verweten. De criteria en voorwaarden gesteld in de instructie van 19 juli 2009 werden immers vastgesteld om op eenvormige wijze te bepalen of een vreemdeling in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het is niet omdat verzoekster het niet eens is met de beoordeling in de bestreden beslissing dat ze hiermee aantoonst dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan de bepaling van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

De beoordeling in de bestreden beslissing toont eveneens aan dat verweerder rekening heeft gehouden met artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing een onderscheid maakt tussen de elementen die de ontvankelijkheidsfase betreffen en deze die de gegrondheidsfase betreffen en waarbij het de verwerende partij in de gegrondheidsfase vrij staat de criteria te bepalen om een machtiging tot verblijf toe te kennen op basis van de door haar bepaalde voorwaarden.

Verzoekster heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onder meer een arbeidscontract neergelegd. De verwerende partij is binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid op basis van deze documenten nagegaan of verzoekster in aanmerking komt voor een regularisatie op basis van criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

In de instructie van 19 juli 2009 wordt dienaangaande het volgende vermeld:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe:

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd oor de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.”

Na onderzoek van het dossier deelt de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 september 2010 aan verzoekster mee dat zij in het bezit zal worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig voor één jaar, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B die dient te worden aangevraagd door de werkgever. Echter, op 10 februari 2011 wordt de arbeidsvergunning aan de werkgever van verzoekster geweigerd en wordt de arbeidskaart B aan verzoekster geweigerd. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster het dossier niet heeft aangevuld met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, wat door verzoekster niet wordt betwist. Dit is echter een noodzakelijke voorwaarde om een machtiging tot verblijf op grond van criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 te kunnen bekomen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft op basis van de door haar aangebrachte elementen een gegronde aanvraag tot regularisatie in België te kunnen indienen, blijkt uit lezing van de bestreden beslissing dat verweerder alle door verzoekster in haar aanvraag voorgelegde gegevens is nagegaan en over elk van deze elementen uitvoerig heeft gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden in het voordeel van verzoekster. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder in de bestreden beslissing omtrent alle door verzoekster aangehaalde elementen heeft gemotiveerd en hij aldus een grondig onderzoek heeft geleverd naar de individuele situatie van verzoekster. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van verweerder betekent geenszins dat de bestreden beslissing geen individuele beoordeling inhoudt van haar situatie.

Verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing enkel een opsomming werd gegeven van de door haar in haar aanvraag aangehaalde argumenten en stelt dat op geen enkele wijze een afweging wordt gemaakt van deze elementen of wordt gemotiveerd waarom deze elementen niet weerhouden kunnen worden om in aanmerking te komen voor regularisatie.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat betrokkene sinds september 2005 in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is en in het verleden reeds gewerkt heeft (toen ze in het bezit was van een arbeidskaart C), goeie contacten heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarde van het ontvangen van een arbeidskaart B. Deze elementen kunnen dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen heeft ondervonden met anderen sinds haar aankomst in België en nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Uit deze overweging van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder van oordeel is dat de aangehaalde elementen op zich er niet toe kunnen leiden dat aan verzoekster een machtiging tot verblijf wordt toegekend. Verweerder maakt immers toepassing van de instructie van 19 juli 2009 waarbij de voorwaarden die worden gesteld om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op basis van criterium 2.8B, cumulatieve voorwaarden zijn. Aangezien verzoekster niet voldoet aan één van deze voorwaarden, wat door verzoekster overigens niet wordt betwist, kan verweerder in alle redelijkheid oordelen dat het voldoen aan de andere gestelde voorwaarden niet leidt tot een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster stelt dat niet werd gemotiveerd omtrent artikel 8 van het EVRM blijkt vooreerst uit de aanvraag van verzoekster dat zij als elementen voor de gegrondheid van haar aanvraag heeft aangegeven al vier jaar in België te verblijven en geïntegreerd te zijn, nooit problemen te hebben ondervonden, een *blanco* strafregister te hebben, een cursus maatschappelijke integratie te hebben gevolgd, de Nederlandse taal te hebben aangeleerd, zich te willen inschakelen in de arbeidsprocedures en inmiddels contacten te hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap. Ze concludeert dat ze dus hoopt te mogen blijven genieten van het socio-economisch welzijn dat ze heeft opgericht in de zin

van artikel 8 van het EVRM. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder aangaande deze elementen het volgende motiveert: *“Het feit dat betrokkene sinds september 2005 in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is en in het verleden reeds gewerkt heeft (toen ze in het bezit was van een arbeidskaart C), goeie contacten heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarde van het ontvangen van een arbeidskaart B. Deze elementen kunnen dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.*

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen heeft ondervonden met anderen sinds haar aankomst in België en nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.” Aldus werd wel degelijk gemotiveerd aangaande deze elementen.

Evenmin kan verzoekster worden bijgetreden waar zij stelt dat niet werd gemotiveerd omtrent de brief die door de vorige raadsman van verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd gezonden waarbij bijkomende stukken werden toegevoegd aan het dossier van verzoekster. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met elk van de door verzoekster aangehaalde elementen. Verweerder heeft rekening gehouden met het paspoort van verzoekster, indien niet zou de aanvraag van verzoekster onontvankelijk worden verklaard. De asielprocedure van verzoekster, haar maatschappelijke oriëntatie, haar kennis van het Nederlands, haar eerdere tewerkstelling en aanbevelingsbrieven werden in de bestreden beslissing in rekening gebracht. Deze werden aangehaald bij elementen van integratie van verzoekster, die niet in haar voordeel kunnen worden weerhouden gezien ze niet voldoet aan de andere cumulatieve voorwaarden. Het is niet omdat verzoekster het niet eens is met de beoordeling in de bestreden beslissing dat er geen motivering in werd opgenomen. Verder werd het bewijs van aankomst van verzoekster eveneens in aanmerking genomen aangezien werd geoordeeld dat verzoekster qua verblijfsduur in aanmerking kwam voor een machtiging tot verblijf op basis van criterium 2.8B van de instructie.

Noch een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, noch een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden aangetoond door verzoekster. Verzoekster toont evenmin aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verweerder is uitgegaan van een correcte feitenvinding, rekening heeft gehouden met alle relevante feiten en zijn beslissing aldus op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De Raad wijst er op dat een schending van het redelijkheidsbeginsel slechts kan worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet het geval is. De Raad stelt vast, met verwijzing naar wat voorafgaat, dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU